

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 91

Číslo: 36

4. září 2011

Cena: 7 Kč

XVIII. ROČNÍK VARHANICKÉHO KURZU: "CHVALTE PÁNA V PÍSNÍ SVÉ"

Kdo nedbá, aby byl vyučován, toho budeš marně vyučovati, dokud u něho neprobudíš vřelý zájem o učení.

J. A. Komenský

Vzdělávací kurzy v naší církvi byly velmi rozšířené, oblíbené a navštěvované. Několikrát do roka se sjeli lidé ze všech diecézí, aby se přiučili něčemu novému. Dnes je však kvalitních vzdělávacích kurzů méně a méně. Jedním z těch, co zbyly, je i varhanický kurz. Je otevřen všem varhaníkům, kteří se chtějí naučit doprovázet při bohoslužbách, zpěvákům, kteří se chtějí naučit nové písně, ale i duchovním, kteří se chtějí zlepšit v liturgickém zpěvu.

Osmnáctý kurz varhaníků a zpěváků pod vedením PaedDr. Zdeňka Kovalčíka začal v pátek 5. srpna v prostorách královéhradecké diecéze a náboženské obce.

Opět jako tradičně patřila sobota celodennímu výletu po okolí. Nejprve jsme zavítali do zámku Hrádek u Nechanic, kterému se ne nadarmo říká „malá Hluboká“. Bohužel k zámeckým varhanám jsme se nedostali, proto jsme toužebně očekávali další zastávku, kterou byla synagoga v Hořicích v Podkrkonoší, kde nás přivítala sestra farářka Eliška Zapletalová. V krátkosti nás seznámila s historií synagogy, zazpívali jsme a rychle se vydali dál, neboť nám náš vedoucí zájezdu připravil náročný, ale okouzlující program. Z Hořic jsme vyrazili směrem na Jičín, do města pohádek. Než jsme tam však dojeli, zastavili jsme se ještě v kostele sv. Petra a Pavla v Konecchlumí. V tomto kostele je vystavena velmi zajímavá křížová cesta od malíře Vladimíra Komárka. V Jičíně nás přivítali Rumcajs s Mankou. A veselý pan průvodce nám ukázal hlavní náměstí i zámek. Prohlédli

jsme si kostel sv. Jakuba, kde však nebylo možné si zahrát. Využili jsme tento prostor alespoň ke zpěvu. K varhanám jsme se dostali až v kostele sv. Ignáce a místnímu bratru jáhnovi jsme mohli i zahrát. Výlet pak pokračoval do Sobotky do kostela sv. Marie Magdaleny a byl ukončen prohlídkou zámku Humprecht.

Nedělní bohoslužby vedl spirituál kurzu emeritní patriarcha Josef Špak, na varhany doprovázel také účastník kurzu varhaník Lukáš Rýdlo z Brna. Při bohoslužbách zazněla Truvěská mše od Petra Ebena v podání účastníků kurzu. Den odpočinku jsme zakončili již tradiční biblickou večeří, kterou vedla Hana Rohličková.

Celotýdenní program byl velmi nabitý, varhaníci i zpěváci cvičili ve Sboru kněze Ambrože, v modlitebně náboženské obce, v zasedací místnosti diecéze, v kostele sv. Klimenta a v prostorách pedagogické fakulty. V dopoledních hodinách se především zkušenější varhaníci věnovali začátečníkům – seznamovali je se základy rejstříkování, se hrou liturgie dr. Farského, pobožností podle F. Kalouse i doprovodem písní. Někteří se též zaměřili na varhanní improvizaci. V pozdních odpoledních hodinách jsme měli nácvik sborového zpěvu. Byli jsme rádi, že se k nám přidali i místní zpěváci a rozšířili náš sbor.

Pro účastníky kurzu byl také připraven doprovodný program – navštívili jsme keramický betlém v doprovodu Lenky Kláskové, varhanice Jiřina Marešová-Dvořáková připravila velmi zajímavou přednášku o hudební symbolice v liturgii se závěrem, že naše liturgie (od hudebníka Josefa Pichy) je nadčasová a velmi moderní. A koncem týdne jsme ještě měli možnost

Dokončení na str. 4

LÁSKA JE SPOLEČNÝ JMENOVATEL VŠEHO 2

Pokračování z minulého čísla
*** Možná jim někdy ani nic jiného nezbude, protože potraviny jsou pořád dražší. Navíc zelenina z obchodu přece jen není tak dobrá a nemáte k ní vztah, protože jste si ji nevyběžovali.**

A také nemáte záruku jakosti. Kromě toho tady stojí skutečně ta stránka, není ovšem hmotně užitková – že když člověk vidí, jak jeho úroda roste, má potom daleko hlubší vztah ke všemu, co ho živí. Řekněme, člověk má ovocný strom – stará se o něj, vidí,

jak roste, kvete. Vidí, jak to voní, zraje. A když je pak ovoce zralé, utrhne si je a je to něco úplně jiného, protože přece nejen samým chlebem živ je člověk, ale také slovem Božím... Což trochu přeneseně platí také v tomto smyslu.

*** Napsal jste ve své biografii „Putování rosou i prachem“, že láska je bílá, obsahuje v sobě celé spektrum barev. Zeptám se trochu provokativně: Kolik druhů lásky je na světě?**

Jistě neočekáváte, že vám dám nějaký počet... Teologie říká, že je láska erotická, pak je agapé, bezpodmínečná, to jsou určité stopy. Ta nejvyšší, ta úplně bílá, je láska agapální, obsahuje v sobě všechno. Potom je to vztah muže k ženě, ženy k muži, k rodičům, dětem, příbuzným, přátelům... Jsou tady vztahy umělecké, které lze také nazvat láskou. Vždycky jde ne tak o tu volní stránku jako o tu citovou. Myslím, že láska bez citového náboje láskou není.

*** A co třeba láska k přírodě nebo láska k vlasti? Dá se toto nazvat láskou?**

Já myslím, že ano. Když přírodu chápou nikoli jako něco hmotného, ale jako cosi životně spjatého se mnou – protože my jsme příbuzní například i s řasou zrněnkou zelenou nebo s jakýmkoli jiným životním organismem – tak vnímám to propojení, že nežijeme jen vedle sebe. Jak dalece si uvědomují zvířata propojení s člověkem, to nevím, ale je tady, protože víme, že jsou zvířata, která k nám mají vztah, dá se říci, lásky. Ovšem to zále-

ží také hodně na nás. A pokud jde o nás, tak tady to je širší: my můžeme milovat i takové živé bytosti, které o tom nevědí. Napsal jsem jednu báseň o růži: že nevím, jestli ta růže si toho je vědoma, ale že vím, že v té chvíli se mnou Bůh sdílí svoje bytí. Tou růží. A myslím si, že takovým způsobem i Bůh promlouvá k člověku. Tam, kde přírodu takto chápeme – a nemusí být jenom živá, třeba i skála nebo mrak – nacházíme duchovně cosi nesmírně bohatého.

*** Zastavila bych se u lásky k vlasti. Pociťují ji dnes lidé ještě?**

Nedá se to zobecňovat, do značné míry asi ne, protože tu lásku k vlasti – a to bych dal do uvozovek – si lidé uvědomují, když se vyhraje fotbal... ale to není to pravé. Tam, kde vyrůstáme v přirozeném prostředí, kde si uvědomujeme nejen souvislosti biologické, ale také kulturní apod., tam se o té lásce dá hovořit. Máme také pojem „lokální patriotismus“ – to беру, pokládám se sám za lokálního patriota, pocházím z Českého ráje. Tam, kde člověk není lokálním patriotem, o lásce k vlasti neví. Je to vztah. Kdybychom nepoužili toho pojmu láska, tak můžeme použít slovo vztah – ovšem vztah je vlastně taky láska, když je kladný... Mám za to, že dnes, na základě technicko-průmyslových změn k nedobrému, si lidé nic neuvědomují; technika se staví mezi nás. Jistě jsou lidé, kteří svou vlast milují, je jich však o hodně méně než dřív.

*** A co nacionalismus? Samořejmě i**
Dokončení na str. 3

KE 120. VÝROČÍ NAROZENÍ P. KOLÍNSKÉHO

Dnešní čtenáři Českého zápasu i kalendáře Blahoslav, který se původně jmenoval kalendář Český zápas a na kalendář Blahoslav byl přejmenován až roku 1941, nedovedou si vlastně ani představit, jakou roli hrál církevní tisk v prvních dobách církve. Jeho význam dobře pochopil kroměřížský kněz Matěj Pavlík, který na samém počátku opětovného zrodu reformního hnutí koncem první světové války postaral se o to, aby toto rodící se hnutí mělo svoje nezávislé tiskové fórum. A péči Církve československé na místě předním opět bylo, aby měla k dispozici svůj časopis i své nakladatelství. Stalo se tak převzetím časopisu Právo národa od jeho majitele Pavlíka (tento časopis pak přejmenován na Český zápas) a založením Tiskového a nakladatelského družstva ČČS (později Blahoslav).

Církevní tisk ve dvacátých letech měl mnoho úkolů. V opuštěných a od sebe

oddělených ostrůvcích příslušníků církve musel nahradit organizátora, řečníka, propagátora, apologetu a někdy také duchovního. Český zápas a kalendář byly často jediným pojítkem tisíců lidí s jejich církví, o jejímž životě, úsilí a cílech dovídali se často právě jen ze stránek tohoto tisku. Přitom církevní tisk měl veliký úkol, úkol budovatelský. Musel totiž pomáhat budovat organizaci církve a také její ideovou linii, hledat ji a nalezenou pak hájit, vně i uvnitř církve. Z toho je vidět, že být redaktorem takového tisku byl velmi těžký, odpovědný a nezáviděníhodný úkol. A takový úkol připadl náhodskému rodáku Petru Kolínskému. Narodil se 4. září 1891 jako syn fotografa v Náchodě (jeho snímky z otevření náhodského sboru patří dnes ke vzácným kusům fotografické sbírky ústředního archivu) a tam také vystudoval.

Petr Kolínský znal dobře starou cír-

kev, život jejích kněží i požadavky reformního hnutí, a není divu, že se záhy stal stoupencem Církve československé a jejím propagátorem. Dr. K. Farský měl možnost poznat vynikající schopnosti tohoto mladého, energického, vtipného a veselého muže, bývalého učitele a tehdy úředníka zemského výboru a proto neváhal devěta-dvacetiletému člověku svěřit redakci oficiálního církevního časopisu. Redaktorem Českého zápasu se stal Petr Kolínský na podzim 1920, kdy převzal redakci od jinými pracemi velmi přetíženého Emila Dlouhého-Pokorného. Petr Kolínský nepřišel k redakčnímu stolu s nejasnými představami o své práci. Naopak, kladl na církevní tisk velmi vysoké požadavky a proto také musel těžce zápasit s mnoha obtížemi.

Jednou z nich bylo, že Český zápas v prvních letech podle Kolínského
Dokončení na str. 3

Chráníme svůj domov?

V letních měsících trávíme více času venku, proto si možná více přírodu uvědomujeme a přemýšlíme o ní. To, jaký by měl mít člověk přístup a vztah k Zemi, myšleno planetě, ke svému životnímu prostředí, je v současné době velice diskutovaná otázka. Jistě každý z nás by odpověděl, že přírodu je třeba chránit, ale narážíme na to, že tato ochrana také něco stojí. V dnešní situaci, kdy slovo ekonomická krize a nedostatek finančních prostředků slyšíme ze všech stran, nepočítáme, že by se na něco takového peníze našly. Navíc přírodní zdroje potřebujeme ke svému žití a ke svému pohodlí. A tak často s vědomím, že máme chránit, dál jen využíváme a zapříčinujeme další škody.

Pokud bychom na otázku ochrany přírody či životního prostředí chtěli znát názor Bible, tak ten je jednoznačný. „Hospodin dal člověku zemi za dědictví.“ Lidem je tedy svěřena planeta Země, aby o ni pečovali a starali se jako dobří správci. Proto mám osobně raději, když se používá termín „ochrana životního prostředí“, neboť lépe vystihuje, že chráníme prostředí, ve kterém žijeme. Vlastně planeta, příroda, naše nejbližší okolí, je jen jakýmsi větším prostorem našeho domova. Náš domov není jen to, co vidíme před okny bytu či domu. Náš domov je hlavně to, co vidíme za okny, když se podíváme ven ze svého pohodlí. Bez toho „venku“, by to „vevnitř“ nikdy neexistovalo. Také si musíme uvědomit, že to „venku“, tedy naše životní prostředí, tu není jen teď a pro nás. Naše životní prostředí tu existuje už stovky a tisíce let. Přebírali jsme ho po svých předcích. Dýcháme stejný vzduch, jako dýchali oni, jen okysličený rostlinami. Pijeme stejnou vodu, která byla očištěna přírodními procesy. Pěstujeme své rostliny, potraviny ve stejné zemi. Přebírali jsme tuto zemi v takovém stavu, že zde můžeme žít. A ve stavu, že na zemi bude možné žít, bychom ji také měli předat svým potomkům. Naším dětem a jejich dětem by jistě nestačil krásný a útulný byt, kdyby z něj nesměly ven a neměly v něm co jíst. Tak to ale bohužel může dopadnout, kdybychom se o své životní prostředí, o svou planetu nestarali. Mysleme na to, že naše životní prostředí je opravdu náš domov a pokud budeme váhat či otálet, čekat příhodnějších časů či politické situace, může v tomto čekání nastat doba, že již nebude co chránit. Ochrana našeho domova přitom nevyžaduje tak veliké investice, jak si myslíme. Stačí, abychom začali respektovat řád, který dal Hospodin této Zemi, naučili se žít v souladu s tímto řádem a tam, kde žijeme, se chovali ne jako náhodní návštěvníci, ale jako dobří správci.

Rostislav Kotrč

Z kazatelského plánu

12. NEDĚLE PO SVATÉM DUCHU

Blaze národu, jemuž je Hospodin Bohem, lidu, jež si zvolil za dědictví. Nebesa byla učiněna Hospodinovým slovem, dechem jeho úst pak všechn jejich zástup..

Ž 33,12.6

První čtení z Písma: Ezechiel 3,7–11

Tužby:

2. Aby se mezi námi projevovala vláda Boží, modleme se k Hospodinu.
3. Abychom jako služebníci a dědicové Království usilovali o spravedlnost, blaho a pokoj pro všechny, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Prosíme tě, Hospodine, ať v tebe věříme celým srdcem, neboť ty se stavíš proti pýše všech, co spoléhají na svou vlastní sílu, ale nikdy nezapomínáš na své věrné, jejichž chloubou je tvoje milosrdenství. Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení z Písma: Římanům 13,8–14

Evangelium: Matouš 18,15–20

Verše k obětování: Daniel 9,17.19

Verše k požehnání: Žalm 42,2–3

Modlitba k požehnání:

Bože všemohoucí, děkujeme ti za tvé svaté dary chleba a kalicha. Prosíme tě, ať v nás působíš jako uzdravující lék proti špatnosti, aby se naše nitro uzdravilo a obnovili jsme se pro věčnost. Ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 8, 14, 39, 45, 53, 54, 60, 78, 82, 147, 155, 182, 183, 292

Z NOVOZÁKONNÍCH VÝKLADŮ - Zjevení Janovo 19

Listy sedmi církvím

LAODICEA

Laodicea byla mimořádně silná pevnost v římské provincii, maloasijské Frygii. Ležela na hlavní spojovací silnici, která vedla od pobřeží do vnitrozemí. Město odvozovalo své jméno od Laodie, manželky svého obnovitele, syrského Antiocha II. Město velmi trpělo za mithridatské války (Mithridates, král pontský, poražený římským Pompejem), ale pak se znovu sebralo; opět bylo zničeno za vlády Neronovy (r. 61 po Kr.), ale zase se navrátilo k životu. Zasloužili se o to sami občané, aniž by žádali jakoukoli pomoc od římského senátu (Tacitus: Annály XIV., 27). V době Apokalypsy to bylo prosperující obchodní město, proslulé zvláště kvalitou vlny, kterou prodávalo. Mělo také důležitou školu medicíny, a její lékaři byli známí výrobou speciální masti – byl to oční balzám.

Očekávali bychom, že z tohoto kvetoucího města vzejde kvetoucí církev. Ale popis Apokalypsy je portrétem společenství, které bylo vlažné. Hlavním zájmem těchto křesťanů byla světská prosperita spíše než duchovní prospěch. Chybělo tu nadšení a horlivost. O této církvi není vysloveno ani slovo chvály. A Pán se od ní odvrací málem s odporem.

Tento popis nám oprávněně připomíná obraz současného křesťanství.

LIST DO LAODICEJE

Církev v Laodiceji byla nestabilní a nespolehlivá. Nás Pán se jí přiměřeně k tomu představuje jako „Amen, svědek věrný a pravý“. Druhý titul „věrný a pravý svědek“ je vlastně řecký ekvivalent prvního titulu, hebrejského „Amen“. Kristus je jediný, kdo může připojit slovo „Amen“ ke každému výroku, který vysloví. Jeho slovo je definitivní, konečné, poslední, neměnitelné. Zatímco lidé jsou nestálí, těkaví – on je stálý, pravý a neměnný. Ostatní svědkové selhávají; veškeré ostatní svědectví o Bohu je nedostatečné, nemá patřičnou váhu. Ale on je věrný a pravý svědek.

Tento povahový rys stálosti a věrnosti – to bylo přesně to, co Laodicea postrádala. Zdejší církev znala kompromisy, laškovala s pokušením, přitahoval ji lesk pozemských věcí. Bylo to samolibé společenství, vždycky proměnlivé, nespolehlivé, neutrální. Nikdy nebylo určité, přímé a opravdové. Nenajdeme přílehavější slova, kdybychom chtěli popsat dnešní praktikující církev. Poznamenána svobodomyšlností je vždy ochotna přizpůsobit se každému názoru a přijmout jakoukoli doktrínu, která se naskytne – vskutku duchovní chameleon.

Kristus se také představuje jako „počátek stvoření Božího“ – tj. samozřejmě ne jako první objekt Božího stvořitelského díla, ale spíše jako aktivní zdroj a autor stvoření a prvorození toho všeho, ten, kdo je jedinečný.

Charakter Laodicejských je zhodnocen slovy „nejsi ani studený ani horký“. Každé z ostatních měst zanechalo na stránkách historie nějakou stopu, ale historie Laodicey byla nejasná, neurčitelná. Nebylo tu nic jasně definovaného nebo charakteristického. Stejný nedostatek nacházíme v místní církvi. Nebyla ani studená ani horká. Neutrální a vlažná přizpůsobila se každému; neměla vlastní charakter a vzezření. Byla tu lhostejnost vůči Kristu a jeho nárokům.

Studené jídlo může být požitkem pro labužníky. Také horké jídlo je výborné, ale z vlažného je člověku nanic. Je to odporné a Pán praví, že to vyvrhne ze svých úst. Jeremy Taylor píše: „O svátcích nebo obětech staří národové používali výraz „apponere frigidam“ nebo „calidam“ (apponere = předkládati, nositi na stůl; frigidus = studený; calidus = horký). Na stoly nebo oltáře nepřišlo nikdy nic vlažného. „Kéž bys byl studený nebo horký“, říká Kristus. V těch slovech je náznak naděje, že to, co je chladné, se může zahřát teplem milosti a lásky; vřelé nadšení může mít sílu ke zbožné oddanosti Kristu.

Frederick A. Tatford
Prophecy's Last Word,
An Exposition of the Revelation,
Nakl. Pickering and Inglis Ltd.,
London 1 vyd 1947, paperback
vyd. 1969, reprint 1970 a 1971

Zkrácený překlad:
Jiřina Kubíková
Pokračování příště

Nad Písmem

SÍLA A MOC CÍRKVE

Evangelijní text určený pro dnešní neděli chápu jako výpověď o veliké duchovní moci svěřené pozemské církvi. Kde se sejdou dva nebo tři v Ježíšově jménu, tam je On, s veškerou svou mocí (srv. Mt 28,18) uprostřed nich. O cokoliv by pak jeho následovníci ve shodě požádali, stane se jim od nebeského Otce. Jedná se o úžasnou výpověď, která mě vždy naplňovala optimismem a radostí. Tyto verše jsem nikdy zbytečně „neteologizoval“, ale snažil jsem se je s pokorou a prostou (nikoliv naivní!) vírou přijmout tak, jak jsou a mnohokrát se mi to vyplatilo. Co to znamená prakticky? Věřím na reálnou sílu modliteb. Věřím na vyslyšení našich modliteb, jsou-li ve shodě s Boží vůlí. Uvedu nyní jeden z mnoha konkrétních příkladů, který byl mně osobně v životě dán prožit. Když byla moje žena po druhé těhotná, nastaly závažné komplikace. Žijeme v padlém světě. Deně se musíme potýkat s následky Pádu prvních lidí jako jsou nemoc a smrt. V případě našeho očekávaného miminka hrozilo, že jej ztratíme. Příšerná deprimující situace! Tehdy jsem vyhledal některé spolubratry, abychom se společně modlili za jeho záchranu. Shodli jsme se na tom, že NENÍ Boží vůle někomu brát děti, a poté jsme se v této shodě společně modlili a Pán tehdy mocně jednal. Vše dobře dopadlo navzdory vyslovené mizerným prognózám lékařů. Pán se přiznal k modlitbám jeho služebníků. Díky všemohoucímu a svrchovanému Bo-

hu za to! Kéž je nám toto svědectví pravdivou ilustrací toho, že kde se sejdou dva nebo tři v jeho jménu, tam On je přítomen uprostřed nich. Ale zpět k dnešnímu textu a jeho výkladu. O čem nám evangelijní úsek dále pojednává? Učí nás také jedné nepřijemné, zato nutné, ba přímo zásadní věci v církvi. Tou věcí je nutnost a umění napomenout, pokud vidíme, že je něco špatně. Jsme Písmem přímo vyzýváni k tomu, abychom nemlčeli k různým prohřeškům našich věřících spolubratří a spolusester – pochopitelně za předpokladu, že vidíme, resp. že nemáme trám ve vlastním oku (Mt 7,3). Jestliže se naučíme v pravý čas a správným způsobem upozornit na špatnost, které se někdo v církvi dopouští, můžeme tím pro obě strany jen získat. Napomenutý člověk bude veden k pokání a nápravě, což je pro jeho (nejen) duchovní dobro. Pro církev to pak znamená, že bude pročišťována a o to nám jde – nechceme přeci Pánu Ježíši přivést různě ušpiněnou nevěstu (Zj 21,9). Nyní se dostáváme k dalšímu potvrzení toho, jakou duchovní mocí disponuje naše pozemská církev. „Cokoli odmítneme na zemi, bude odmítnuto v nebi a cokoli přijmeme na zemi, bude přijato v nebi.“ Z toho plyne závěr, že není radno podceňovat oprávněné napomenutí církve. Církev má moc svazovat i rozsvazovat – tedy usvědčovat i odpouštět, skrze dílo Pána Ježíše Krista. Jednání církve se přímo promítá do Božího království! Bible učí, že Boží

odpuštění, ač uděleno kajícím hříšníkům zdarma, zůstává podmíněno ochotou jedince odpouštět bližním. Jinak řečeno – o Boží odpuštění můžeme přijít tím, že si zachováme zahrožklé a neodpuštějící srdce (viz Žd 12,15; Jk 3,11.14). Vidíme tedy, jak důležité je umět přijmout napomenutí a kát se, ale i umět správně napomenutí udělovat. Kéž se tedy v naší církvi nebojíme poukázat na nepravosti, kterých se mohou dopouštět naši souvěrci a kéž umíme napomenutí našich bratří a sester i přijímat – vše ať se pak děje s bázní před Bohem, s pokorou a láskou, amen.

Aleš Toman

*Nebeský Otče,
děkujeme,
že k nám skrze Písmo
promlouváš i tuto neděli.
Vážíme si
tvého vedení a vyučování.
Děkujeme,
že nám dáváš poznat,
jakou moc jsi udělil církvi
a že nás nenecháváš
na pochybnostech
ohledně
tvé vůle s ní.
Pokorně přijímáme
tvé vyučování a napomínání
a prosíme tě, dej nám
moudrost a odvalu teorii
vždy uvádět ve skutek.
Amen.*

Mt 18, 15-20

LÁSKA JE SPOLEČNÝ JMENOVATEL VŠEHO

Dokončení ze str. 1 s tím hanlivým příděchem, který postupem času získal.

To je zvrácené vlastenectví; vlastenectví není namířeno proti. Vlastenectví v sobě také obsahuje určité „sebevědomí“, pocit hrdosti, uvědomění. Kde se vyskytuje nacionalismus, tam tkví nějaký komplex méněcennosti - který se pak vždy vyhraní proti něčemu, co mě ohrožuje. To se týká i rasismu a dalších negativních vztahů člověka.

*** Lidí na planetě neustále přibývá, bohužel nejvíce v oblastech, kde jsou potíže i s pouhou obživou. Po světě zuří mnoho menších i větších válek a konfliktů. Ani přes pokrok nejsou lidé nějak výrazně lepší. Zažil jste v životě už hodně. Máte dojem, že jsou lidé spíše horší, nebo je každý jejich poklesek díky pohotovým sdělovacím prostředkům více vidět?**

Myslím si, že lidé ve své podstatě horší nejsou, ale mají daleko více možností horšími být. Pokušení je daleko víc než dřív, úplná rozevřená škála. Hrozně to láká. A když člověk nemá pevný žebříček hodnot a nezná ani smysl, proč by měl jednat dobře - čímž myslím víru v Boha - tak platí výrok z bratří Karamazových: „Není-li Boha, pak je všechno dovoleno.“

*** Myslíte, že člověk vyrůstající v poutě, ale nevěřící rodině má šanci být**

slušný? Navazuje tak na určitou tradici, která se dříve určitě odvíjela od víry v Boha, ale dnes je to třeba „jen“ slušnost...

Tu šanci určitě má. Nemůžeme předpokládat, že jen my, lidé víry, bychom měli na to, abychom své děti vychovávali dobře. Pán Bůh se bez nás dovede také obejít, oslovit si člověka v jakékoli situaci. Znamo několik případů, že dítě vyrostlo v rodině nevěrecké a dokonce i morálně nedobré, a ten člověk se pak dostal k víře. Raduji se z toho. Někdy to však dopadne také obráceně. V rodině věřících to dopadne špatně - což bývá vinou přehnaného dogmatického vyhrcování a tlaku, který vybudí odpor.

*** Co by podle vašeho názoru měl vyznávat dobrý člověk?**

Lásku. Bůh je láska. Když jsem překládal Cherubského poutníka, tak mě zaujalo, kolik dvojverší je o lásce. Třeba: „Jen heslo láska hled' si pamatovat, sice - až půjdeš do nebe, nepřijdeš přes hranice.“ To je úžasné. Anebo: „Jen láska proniká až k trůnu nepoznaně. A vědět nezbyvá než čekat ve dvoraně.“ To je taky ono pavlovské „Kdybych neměl lásku, nic nejsem“; takže láska, to je společný jmenovatel všeho ostatního. Pokud na ní nejsou postaveny všechny ostatní hodnoty, tak je to dost pochybné.

*** Chtěl byste něco říci závěrem?**

V poslední době jsem uvažoval, jak jsem se dostal do Církve československé a proč. Vzhledem k tomu, že nevěřím v náhodu, tak jsem logicky přesvědčen o tom, že jsem sem byl přiveden. Nemyslím si, že by mě Pán Bůh přivedl do nějakého místa, kde to není dobré. I když jsem se do církve dostal v době, kdy byla politicky velice závislá a kolaborující snad víc než jiné církve, tak jsem tam poznal to živé, to, co zde bylo dobré; ztotožňoval jsem se s tím, co bylo umlčováno a pronásledováno. S takovými lidmi jsem udržoval spojení i poté, co jsem byl vyhozen, a nepřestalo dodnes. Z tohoto osobního důvodu jsem přesvědčen, že Pán Bůh má s Církví československou husitskou svoje záměry a že tady má svoje místo. Člověk se ale vždycky dívá subjektivně. Jsem za to vděčný a připomínám si, kolik jmen bylo propojeno s tím mým, když jsem byl ve službách, i později, když jsem nebyl, a kolik jmen z církve je se mnou spojeno v bratrské a sesterské lásce dodnes.

Myslím si ale, že církev hodně toho záporného pomínula, neřekla, nechala to být. A to je chyba, na kterou doplácíme a s čím se dost možná ještě setkáme. Bohužel.

**Ptala se:
Petra Štěpánová**

Setkání mládeže a dětí na Šumavě

Rok se s rokem sešel a já opět o prázdninách vyrazil spolu s mládeží a dětmi náboženských obcí Praha Krč a Braník na letní setkání - tábor. Už jsem s nimi jel popáté. Letos jsme v počtu 19 zakotvili ve dnech 9. - 17. července na Šumavě. Milé a bezpečné zázemí vytvářela chalupa s velkou zahradou v poklidné osadě. Spali jsme ve stanech. Přímo od chalupy se dá chodit na výlety do přírody a zároveň je blízko i autobusová zastávka. Každý den jsme objevovali krásy Šumavy. Na počasí jsme si nemohli stěžovat. V noci sice většinou pršelo a byly bouřky, přes den však svítilo slunce a bylo vedro, takže jsme se vesele osvěžovali v horských potocích a řece Otavě. Celý tábor včetně některých her se nesl v duchu proroka Elijáše, o kterém jsme si vyprávěli. Denně jsme zpívali za doprovodu kytary písničky nejen ze zpěvníku Svítá. Už se stalo tradicí na našich táborech bojovat o body v podobě splněných bobříků. Nejtěžší byl opět bobřík mlčení, na který je potřeba velký kus pevné vůle. Vždyť na výletech jsme probírali mnoho vážných témat, ale i jen tak si povídali. Po celou dobu pobytu panovala dobrá nálada. Mladším dětem se moc líbila dlouhá cesta za pokladem, kterou jsme pro jednotlivé družiny vyznačili a na ní hlídali my rádci. Jsem rád, že jsem mohl strávit týden se svými vrstevníky, kteří jsou také věřící. Nezbyvá než poděkovat našim vedoucím Jindřišce a Daně za pečlivě připravený program a doufat, že příští rok se všichni opět sejdem.

**František Kopřiva,
15 let, Mladá Boleslav**

KE 120. VÝROČÍ NAROZENÍ P. KOLÍNSKÉHO

Dokončení ze str. 1

doslova „vařil z vody“. Byl v něm totiž citelný nedostatek vážnějších článků rázu ideového, náboženského, morálně i duševně vzpružujících a povzbuzujících. Tento nedostatek byl zaviněn malým počtem přispěvatelů, kteří by mohli takové články psát. Ti by se dali spočítat na prstech takřka jedné ruky. Mezi nimi na místě předním byl přirozeně dr. K. Farský, mezi ně patřil i prof. Al. Tuháček, redaktorem často žádaný o příspěvky, prof. Kalous aj. Tento nedostatek byl za redakce Petra Kolínského řešen pravidelným otiskováním Postyl, na nichž měl z počátku spolupracovat i prof. Tuháček. Úkolu se nakonec ujal sám dr. Farský, který z tohoto sloupce vytvořil nejčtenější a také nejčestnější část Českého zápasu své doby. Tím ovšem Kolínskému starosti neubýlo, právě naopak. Autor Postyl býval tak zaneprázdněn, že své sloupce obstarával často v poslední chvíli a pak měl redaktor potíže s tiskárnou, sazečem a metěrem. A často musel autora připamatovávat, připomínat a urgovat. Jejich vzájemný přátelský vztah ovšem tím nijak netrpěl. Kolínský za svého šéfa považoval jediné Farského, toho, který jej k této práci přivedl a proto se občas dostával do konfliktů s majitelem časopisu, tj. s „Tiskovým a nakladatelským družstvem“. Připomínky a výtky dr. Farského jediné plně respektoval.

Kolínský byl velmi přesvědčeným stoupencem Farského směru, jemuž dával články ideového významu předem k posouzení. Za své nepokryté sympatie k Farskému a jeho křídlu byl redaktor Kolínský terčem všelijakých útoků v zápase o ideovou linii církve.

Zvláště mu byla zazlívána jeho otevřenost, které Kolínský říkal po náchodsku „otevřubatosť“.

Petr Kolínský byl v tomto ohledu bojovný, tvrdý a neústupný, nepřítel jakýchkoliv kompromisů, o nichž říkal, že každý končí kompromitováním a i jinak se často řídil úsvitím svého otce: „Je-li něco kyselé, ať je to jako oacet.“ Byl také objektem všelijakých pokusů o ovlivňování a usměrňování atd. a na čas se stal obětí těchto útoků; musel totiž na jaře 1921 na funkci redaktora resignovat.

Mimo redakci však dlouho nezůstal. Na podzim 1921 převzal na žádost Farského, a právě od něj, práci příliš přetíženého, opět redakci Českého zápasu. Jeho redaktorem zůstal až do roku 1928, s menší přestávkou od srpna 1923 do začátku roku 1924, kdy redakci vedl tehdejší žižkovský farář J. Valenta.

Jiným pramenem redakčních starostí

byl nejen nedostatek příspěvků ideových, ale také na druhé straně záplava zpráv z náboženských obcí, zpráv „z hnutí“, které byly důležité a hodně čtené, ale často mnohomluvné a zabírající mnoho místa. A každé krácení těchto zpráv vyvolávalo odpor jak v Praze, tak i na venkově, odkud přišel redaktoru leckterý výtopek. Jiným zdrojem starostí byly Kolínskému všechny pokusy o zmenšení rozsahu Českého zápasu. I tu měl především na mysli články ideového zaměření, na něž by pak zbylo málo místa a tak by příspěvky ideových pracovníků církve musely být odsouvány na vedlejší kolej dosud neexistující, i když plánované, Náboženské revue.

O zvýšení úrovně Českého zápasu se naposledy pokusil na jaře 1928, kdy s redakční radou snažil se soustředit v tomto časopise všechny, kteří v ČČS něco znamenají a mají církvi co říci.

V boji o očistu církve v letech třicátých přidal se Kolínský na stranu svého přítele a někdejšího spolupracovníka Václava Lemberka a jeho Husovy ligy, do níž nabídl příspěvky a sám také psal. Přátelsky se stýkal s E. Dlouhým-Pokorným, který mu kdysi v redakci vydatně pomáhal. Kolínský stejně jako jeho oba přátelé byl velmi ostře např. proti doživotní volbě biskupů. O nedostatecích církve mluvil i psal s žravou ironií, která jakoby měla přehlušit jeho velmi vážné obavy o její osud.

Tyto jeho názory jej zcela zákonitě přivedly do řad dr. Fr. Kovářem budované Společnosti dr. K. Farského, jímž se stal členem i funkcionářem. Petr Kolínský nebyl jen redaktorem Českého zápasu, byl kdysi i redaktorem našeho kalendáře. První ročník

**Na opravy a údržbu
Památníku Mistra Jana Husa
v Husinci
můžete přispět i vy na účet:**

43-570420277 / 0100

Variabilní symbol: 9 + číslo náboženské obce

kalendáře Církve československé „Český zápas“ vyšel roku 1922. Jeho obsahovou i kalendářní část řídil dr. K. Farský; uspořádal jej karlínský František Noha, vydavatel časopisu „Čechy a Řím“, který od něj převzala naše církev a vydávala jej za redakce E. Dlouhého-Pokorného v letech 1922-23 jako poboční list Českého zápasu „Naše svoboda“.

Po kalendáři volalo se v církvi už r. 1920 a tak Tiskové družstvo odhodlalo se v červnu vydati kalendář, když ještě v květnu dospělo k rozhodnutí právě opačnému. Ale, jak praví dr. K. Farský, dílo bylo příliš živé a lidové, aby se obešlo bez pomůcky tak obvyklé.

v našem kalendáři odporných a hloupých povídek vimperského ražení, nejsou tam ony nezapně humoresky, při kterých je trochu citící duši k pláči... Dáváme něco jiného. Poskytujeme sice zábavu, poněvadž život potřebuje oddychu a tu je pěkná povídka či báseň dobrým a ušlechtilým společníkem, poskytujeme i poučení, podávané přijatelným a každému srozumitelným způsobem...

A to, co sliboval, to také kalendář pod vedením Petra Kolínského plnil a plní dodnes a odtud také jeho již tradiční obliba v církvi. Petr Kolínský uspořádal také ročník třetí, v ročníku čtvrtém vystřídal jej Jan Lomoz.

Petr Kolínský, zasloužilý církevní pracovník a církevní redaktor, zemřel v Praze 23. listopadu 1953. Církev československá husitská zůstává mu za mnohé zavázána a jistě bude po léta na svého redaktora vděčně vzpomínat.

**Veslav Růžička
(mírně zkráceno)**

ZPRÁVY

Vzpomínka

V naději, kterou Kristus dává svým slovem „Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. (J 11,25)“ jsme si 17. srpna připomněli 20. výročí úmrtí faráře Jaroslava Opršala.

Vzpomíná rodina.

Den židovské kultury

Tradiční oslava Evropského dne židovské kultury, se koná 3. září pod záštitou starosty města Hořice, pana Ivana Doležala.

V synagoze se od 14 h koná ekumenická bohoslužba - Víra a smích, od 15.30 h koncert turnovské kapely Mackie Messer Klezmer Band doplněný pásmem židovských humorových i moudrých příběhů v uměleckém podání Jana Noska.

Oslavu pořádá naše církev ve spolupráci s Městem Hořice a hořickým muzeem.

(ez)

Pozvání na Břevnov

V úterý 13. září od 19 hodin bude na farním úřadě naší církve v Praze na Břevnově (Na Petynce 47a) uvedena groteskní aktovka z pera známého ruského spisovatele a humoristy A. T. Averčenko v překladu a úpravě Zdeňka Hedvábného SEBEVRAH.

Obsazení: Vlastimil Trnka, Jan Ritter, Jiří Vetešník. Vstupné dobrovolné. Srdečně zveme všechny milovníky amatérského divadla!

Sandra Silná,
farářka Břevnov

Setkání 3. věku

Cesta napříč střední Amerikou, z Mexika až do Hondurasu. S Ing. Arnoštem Kubešem, zkušeným cestovatelem, navštívíme země střední Ameriky: Mexiko, Guatemala a Honduras.

Radost v Úvalech

V pátek 12. srpna jsme v Husově kapli v Úvalech byli svědky udělení požehnání k zasnoubení. Po vyslovení zasnubního příslibu, ve kterém si snoubenci Michaela Kopecká a David Rajtora slíbili, že se budou společně připravovat na budoucí přijetí svátosti manželství, pronesli také modlitbu snoubenců, kde poprosili o požehnání. Poté přijali požehnání sestry farářky Jitky Pokorné. Za Radu starších chci vyjádřit dík sestře farářce, která k obřadu přistoupila zcela v duchu přítomného mládí. Snoubenci byli velmi mile překvapeni celým moderně komponovaným obřadem a bylo znát, že slovo Boží vyslechli se vši vážností a zasnubní příslib byl pro ně dojemně závazný. Bylo mi ctí při obřadu asistovat.

Alena Janurová – rada starších

Budeme mít příležitost, díky fotografiím promítaným na plátno, obdivovat indiánské a španělské stavby této oblasti. Následně zavítáme na sever Guatemaly, kde se nacházejí vysoké sopky. Svou cestu zakončíme na pobřeží Karibiku v Hondurasu.

V úterý 27. září v 15 hodin, Vítkova 13, Praha 8.

(red)

Nová sezóna Many

Srdečně zveme na GARDENPARTY - setkání přátel a příznivců Husova sboru ve Vršovicích - do zahrady sboru (Moskevská 34/967) u příležitosti zahájení nové sezóny divadla MANA. V pátek 9. září od 18 hodin. V případě nepříznivého počasí se set-

kání překládá do přílehlého divadelního studia MANA.

V sobotu 10. září pořádáme od 9 do 19 h komentované prohlídky Husova sboru a vršovického divadla MANA i jeho divadelního studia v rámci Dnů evropského dědictví (European Heritage Days). Akce se koná pod záštitou Městské části Praha 10. Vstup po celý den volný. www.divadlomana.cz.

Dopravní spojení: tram 22 a 4 do zastávky Vršovické náměstí.

(red)

Koncerty u sv. Mikuláše

* 5. 9. – 20 hodin
Mozart, Gershwin, Dvořák
Consortium Pragense
Orchestra,
Š. Heřmánková - soprán,
M. Laštovka - trubka
* 6. 9. – 17 hodin
Bach, Händel, Dvořák
Y. Škvárová - mezzosoprán,
J. Kalfus - varhany
* 7. 9. – 17 hodin
Bach, Händel, Vivaldi
M. Lopuchovský - flétna,
J. Popelka - varhany
* 8. 9. – 17 hodin
Bach, Mozart, Telemann
V. Vlha - hoboj,
F. Št'astný - cembalo, varhany
* 9. 9. – 17 hodin
Bach, Schubert, Dvořák
J. Kšica - varhany,
T. Jindra - bas
* 9. 9. – 20 hodin
Dvořák, Vivaldi, Ravel, Händel
New Prague Radio Symphony
Collegium,
M. Zvolánek - trubka
* 11. 9. – 17 hodin
Bach, Händel, Rossini
K. Valoušková - soprán,
O. Musilová - mezzosoprán,
Z. Němečková - varhany
* 11. 9. – 20 hodin
Bach, Dvořák, Gershwin
Prague Brass Ensemble,
J. Kalfus - varhany

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

O moci církve

Máte před sebou dvě tabulky. Tajenku získáte tak, že budete číst písmena v první tabulce v pořadí daném druhou tabulkou (jako kdyby se obě tabulky překrývaly). Jednomu číslu jsou vždy přiřazena dvě písmena.

JÁ	SH	JS	JS	MT	ĚN	DN	DV
TK	MĚ	NE	RE	AN	UP	ŘI	IV
ŽD	ICH	RO	EB	AM	BO	NU	ST
MĚ	OU	RO	EJ	OT	MÁ	EM	DE

26	12	24	5	22	16	31	7
3	19	1	30	8	27	11	17
15	32	13	9	23	2	20	29
21	6	28	18	10	14	25	4

(Řešení z minulého čísla: Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne.)

Jana Krajčřířková

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčřířková, dr. Klára Břeňová, Mgr. Ervín Kukuczka, Petra Štěpánová, tel.: 220398107, mail: cesky.zapas@cesh.cz

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9

Z EKUMENY

GENERÁLNÍ TAJEMNÍK SVĚTOVÉ RADY CÍRKVÍ VYBÍZÍ

K RYCHLÉMU ŘEŠENÍ SITUACE NA SOMÁLSKÉM POLOOSTROVĚ

Rev. Dr. Olav Fykse Tveit vyjádřil ve svém komentáři kolegům ze Světové rady církví znepokojení nad faktem, že se blokují a brzdi dodávky jídla v Somálsku postiženém hladomorem, následkem čehož umírá stále více lidí. Bránit humanitární pomoci je akt velmi nehumánní a je třeba jej ostře odsoudit.

Generální tajemník Světové rady církví uvedl dále, že „pokud nedojde k okamžitému řešení situace, je podle nejnovějších zpráv 400 000 dětí v ohrožení života. Umírají lidé každého věku, každou hodinu. Vlády musí najít vhodná řešení politické situace, v jejímž důsledku dochází k tomu, že nelze dodat vodu, potraviny a další produkty.“ „Hladomor je lidskou tragédií, se kterou je třeba se vypořádat hned, bez ohledu na politické boje daného národa. Mezinárodní společenství včetně afrických církví a organizací, které se zabývají humanitární pomoci, musí činit okamžité kroky k zpřístupnění pomoci. V sázce jsou nevinné životy.

Světová rada církví vyzývá církve, příslušné duchovní úřady i šlechtěné jedince, aby poskytly finanční podporu pro práci alianci ACT a přidruženým organizacím. V tomto těžkém čase je také důležité, abychom mysleli na obyvatelstvo Somálského poloostrova ve svých modlitbách.“

Podle SRC

Ke 100. výročí narození (2. 9. 1911) chudobínského bratra faráře Aloise Volkmana

Otci

(† 1991)

**Nad jeho hrstkou popela
co ještě chcete vyčítati.
Tělesná schránka v té kovové
se navždy ztratí. Tati tati...**

**Sám nad tolika rakvemi
přímluvně prosils za zesnulé
za jejich přijetí u Pána
jen bude-li to Jeho vůle.**

**Prach ten se k prachu zase vrátí.
Věčnost toť náruč Otcova.
Já díky tobě umím představit si
jak se Bůh coby otec zachová.**

ALOIS VOLKMAN

XVIII. ROČNÍK VARHANICKÉHO KURZU...

Dokončení ze str. 1
zhlédnout královéhradecké varhany a vyslechnout výklad odborníka varhaníka Martina Strejce.

K programu kurzu také patřily ranní i večerní pobožnosti – varhaníci, zpěváci i duchovní měli možnost se procvíčit v Kalousově pobožnosti a v písních z našeho zpěvníku. Zamyšlenými nás provázal Josef Špak, spirituál kurzu i tenorista našeho pěveckého sboru. Celotýdenní pilné cvičení bylo zakončeno pátečním koncertem ve Sboru kněze Ambrože – zazněly skladby od J. S. Bacha, D. Buxtehudeho, D. Scarlatti, F. Schuberta, F. Mendelssohn-Bartholdyho, A. Dvořáka atd. Varhaníci i zpěváci předvedli to nejlepší, co po týdenním cvičení mohli předvést a za to také sklídili od posluchačů potlesk.

Závěrem bych za všechny účastníky kurzu chtěla poděkovat královéhradecké diecézi i místní náboženské obci za poskytnutí prostor ke cvičení i ubytování i za jejich trpělivost s naším, někdy i nočním, cvičením.

Velké díky však patří především vedoucímu kurzu PaedDr. Zdeňku Kovalčíkovi, který vytrvale rok co rok pořádá tyto vzdělávací kurzy (pro varhaníky, zpěváky i duchovní), které jsou víc a víc třeba, abychom nezapomněli na ten „poklad“, který nám zde zakladatelé nechali.

Děkujeme také Bohu, že jsme opět prožili krásný hudbou i zpěvem naplněný desetidenní kurz.

Za účastníky kurzu

Hana Rohličková

www.varhanicky-kurz.hus.cz

**Roční předplatné na rok 2011 činí 364 Kč.
Číslo účtu: 43-3856220207/0100**